

Výpredaj demokracie!

Parlamentné voľby sú v podmienkach parlamentnej demokracie jedinou možnosťou účasti občanov na rozhodovaní celospoločenských vecí. Preto by aj predvolebná kampaň mala byť konkrétnym výrazom demokracie a rovnosti šancí všetkých politických subjektov, ktoré splnia zákonom predpísané podmienky a so svojimi kandidátmi vstupujú do volieb.

Ilustračná kresba: Výpredaj demokracie - Štefan Fábry – archív HK

V jednej spravodajskej relácii nedávno istý prívrženec ochranárskej organizácie VLK vyslovil zaujímavú myšlienku: túto krajinu vraj „ochránia skôr obyčajní ľudia a nie politici“.

Nuž je to zaujímavá myšlienka, ktorá nesporne má racionálne jadro. Ale obsahuje aj veľký, ba priam zásadný rozpor. Ide o to, že súčasný „démonkratický“ režim, kde si „obyčajní ľudia volia svojich zástupcov“, sám seba považuje za vrchol demokratickosti. Obyčajných ľudí tak totiž zastupujú politici.

Z tohto výroku potom logicky vyplýva, že problém je v režime, alebo v politikoch. Alebo je to problém demokracie?

Problém demokracie

Obyčajní ľudia nemajú možnosť priamo sa podieľať na rozhodovaní, môžu si iba zvoliť svojich favoritov, ktorým dajú svoju dôveru. A práve v tom je kameň úrazu. Skúsenosti viacerých „slobodných volieb“ ukázali, že veľká časť voličov vkladá svoju dôveru do ľudí z politických strán nie podľa ich reálnych cieľov alebo presvedčenia, že práve oni budú najlepšie presadzovať ich záujmy, ale

najčastejšie ako reagentiu na rozsah reklamy, ba často iba na základe povrchných sympatií, ktoré sa samozrejme tvoria ako výsledok premyslených a nákladných marketingových kampaní profesionálnych volebných štábov. Suma sumárum, o výsledku volieb najviac rozhoduje výška investícií vložená do kampane.

Argumenty alebo peniaze?

Priam tragické je však to, že o skutočných cieľoch (a hlavne o reálnej politike) viac alebo menej známych politických strán nerozhoduje ozajstné politické presvedčenie o správnosti zamerania ich politiky ako spoločensky prospešnej aktivity, ale iba snaha presadiť realizáciu záujmov svojich „chlebobarcov“, ktorý investujú do favorizovanej strany, ako do komerčnej firmy nemalé prostriedky.

V týchto dňoch sa vo viacerých médiách objavili informácie o tom, aké veľké úvery si mienia politické subjekty zobrať na zaplatenie volebnej kampane. Priam šokujúco vyznela suma, ktorú s ľadovým pokojom oznámila pani Radičová, líderka kandidátky SDKÚ – 1,3 milióna €.

Kampaň Smeru-SD bude vraj financovaná z prostriedkov, ktoré dostala strana od štátu za voľby v roku 2006 a ako povedal jej predseda Robert Fico: „plus máme záujem zobrať si jeden štandardný komerčný úver z banky“, ktorý by mal dosiahnuť jeden milión €.

Treba si uvedomiť, že tieto čiastky predstavujú iba výšky úverov a istotne nie celkových súm vložených do kampane. Podobné finančné čiastky sa nám jasne ukazujú, kto mieni svojich voličov v kampani presvedčať argumentmi a kto peniazmi.

Politické subjekty, ktoré sa zúčastnia na júnových parlamentných voľbách, môžu minúť na predvolebnú kampaň neobmedzené množstvo finančných prostriedkov. „Žiadny limit nie je,“ potvrdila pre TASR zapisovateľka Ústrednej volebnej komisie Lívia Škultétyová.

Nedostatok argumentov

Vysoká nezamestnanosť patrí k najväčším súčasným problémom na Slovensku. Zhodli sa na tom aj podpredseda Smeru a minister vnútra Robert Kaliňák a poslanec národnej rady a podpredseda SDKÚ-DS Ivan Mikloš v diskusnej relácii Slovenského rozhlasu Sobotné dialógy.

Skutočne, situácia je mimoriadne vážna! Miera evidovanej nezamestnanosti na Slovensku ku koncu februára vzrástla na 12,97%. Vyplýva to z údajov Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny SR (ÚPSVR). Ide o najvyššiu mieru evidovanej nezamestnanosti od februára 2005. Celkový počet evidovaných uchádzačov o zamestnanie predstavoval ku koncu februára 396 205 osôb.

Podľa Mikloša však vláda situáciu zľahčuje a neprijíma dostatočné opatrenia. „Od vypuknutia krízy rastie nezamestnanosť na Slovensku dvakrát rýchlejšie ako v iných krajinách Európskej únie,“ zdôraznil. Podľa neho vláda „nekonala v tom zmysle, aby pokles nezamestnanosti bol menší a už vôbec nekoná, aby došlo k obratu.“ Kaliňák naopak tvrdí, že kabinet od začiatku „poctivo“ rokoval so sociálnymi partnermi a prijímal opatrenia.

Takže nič nové pod slnkom. Opäť len vzájomné obviňovanie a obhajovanie svojich návrhov alebo opatrení.

Medzi pravicovou opozíciou a tzv. ľavicou však v tejto otázke vlastne ani zásadný rozdiel nie je. Aj Smer totiž považuje ekonomickú krízu a teda aj jej sociálno-ekonomické dôsledky hlavne nezamestnanosť za objektívnu realitu, za nevyhnutný dôsledok objektívneho vývoja. Z toho si obe strany vyvodzujú záver, že s krízou sa nedá nič robiť, možno iba čiastkovými opatreniami zmierniť jej dôsledky. Nuž ako? Nezdá sa vám, že je to jasná známka nedostatku objektívnych argumentov?

Opozícia naivne trvá na tom, aby sa robili opatrenia k zníženiu nezamestnanosti – ani si nechce pripustiť, že akékoľvek opatrenia nemôžu riešiť základnú príčinu jej vzniku a zvyšovania a tou je základný rozpor medzi prácou a kapitálom. K nastoleniu tohto rozporu evidentne viedli pravicové „ekonomické reformy“, ktoré vo svojej podstate nastolili živelnú vládu konkurencie a voľný trh. Je však evidentné, že tieto mechanizmy úplne zlyhali a v krízovom cykle kapitalizmu viedli u nás, v podmienkach príliš jednostrannej orientácie ekonomiky k drsnejším dopadom najmä v oblasti prudkého poklesu odbytu, následnému obmedzovaniu výroby a rastu nezamestnanosti. Navyše je už zrejme, že sa nejedná o prechodnú či sezónnu záležitosť. Korene krízy sú oveľa hlbšie a aj rast nezamestnanosti sa zrejme v dohľadnom čase nezastaví. A akékoľvek čiastkové opatrenia proti nezamestnanosti v tom nemôžu nič zásadne zmeniť.

Systémová zmena

Ostáva dúfať, že sa voliči na Slovensku už poučili a že dokážu rozpoznať hromadu demagógie v inak veľmi lákavo a fundovane naformulovaných volebných programoch a nenaletia na ľúbivé, ale bezobsažné frázy.

Je očividné, že v tejto situácii jedine program KSS ponúka systémovú zmenu, ktorá môže z ekonomiky odstrániť krízové rizikové faktory. Odstrániť najmä dôsledky tzv. privatizácie, ktorá pripravila štát o strategický vplyv a možnosť spravovať a regulovať nakladanie s vlastným bohatstvom.

Preferencie, alebo manipulácia

Premiér Robert Fico nedávno na tlačovej konferencii vyjadril svoje presvedčenie, že si ľudia nebudú v parlamentných voľbách vyberať také politické strany, ktoré majú v prieskumoch verejnej mienky menej ako päť percent. Ako uviedol: „to sú zbytočne prepadnuté hlasy“.

Na prvý pohľad to má logiku, ale keď vezmeme do úvahy dávno potvrdený fakt o značnej nespoľahlivosti prieskumov verejnej mienky, ba dokonca o opodstatnených náznakoch, že ich výsledky môžu byť účelovo zmanipulované, tak je zrejmé o čo tu ide. Okrem toho, že je to hrubé a neetické zasahovanie do rovnoprávnej a spravodlivej súťaže politických strán vo volebnej kampani, a tým aj do parlamentnej demokracie, je to zároveň bezprecedentná snaha, presvedčiť nerozhodnutých voličov, aby svoj hlas dali práve jeho strane, ktorej preferencie už dlhší čas prajú. Ostáva dúfať, že všetci komunisti, naši sympatizanti a ľavicovo zmýšľajúci voliči takéto zákerné ťahy odhalia a pochopia, aké dôležité je svojim hlasom podporiť kandidátku číslo 9, kandidátku KSS.

Štefan Fábry

Výpredaj demokracie!

Parlamentné voľby sú v podmienkach parlamentnej demokracie jedinou možnosťou účasti občanov na rozhodovaní celospoločenských vecí. Preto by aj predvolebná kampaň mala byť konkrétnym výrazom demokracie a rovnosti šancí všetkých politických subjektov, ktoré splnia zákonom predpísané podmienky a so svojimi kandidátmi vstupujú do volieb.

Ilustračná kresba: Výpredaj demokracie - Štefan Fábry – archív HK

V jednej spravodajskej relácii nedávno istý prívrženec ochranárskej organizácie VLK vyslovil zaujímavú myšlienku: túto krajinu vraj „ochráňa skôr obyčajní ľudia a nie politici“.

Nuž je to zaujímavá myšlienka, ktorá nesporne má racionálne jadro. Ale obsahuje aj veľký, ba priam zásadný rozpor. Ide o to, že súčasný „démonkratický“ režim, kde si „obyčajní ľudia volia svojich zástupcov“, sám seba považuje za vrchol demokratickosti. Obyčajných ľudí tak totiž zastupujú politici.

Z tohto výroku potom logicky vyplýva, že problém je v režime, alebo v politikoch. Alebo je to problém demokracie?

Problém demokracie

Obyčajní ľudia nemajú možnosť priamo sa podieľať na rozhodovaní, môžu si iba zvoliť svojich favoritov, ktorým dajú svoju dôveru. A práve v tom je kameň úrazu. Skúsenosti viacerých „slobodných volieb“ ukázali, že veľká časť voličov vkladá svoju dôveru do ľudí z politických strán nie podľa ich reálnych cieľov alebo presvedčenia, že práve oni budú najlepšie presadzovať ich záujmy, ale

najčastejšie ako reagentiu na rozsah reklamy, ba často iba na základe povrchných sympatií, ktoré sa samozrejme tvoria ako výsledok premyslených a nákladných marketingových kampaní profesionálnych volebných štábov. Suma sumárum, o výsledku volieb najviac rozhoduje výška investícií vložená do kampane.

Argumenty alebo peniaze?

Priam tragické je však to, že o skutočných cieľoch (a hlavne o reálnej politike) viac alebo menej známych politických strán nerozhoduje ozajstné politické presvedčenie o správnosti zamerania ich politiky ako spoločensky prospešnej aktivity, ale iba snaha presadiť realizáciu záujmov svojich „chlebobarcov“, ktorý investujú do favorizovanej strany, ako do komerčnej firmy nemalé prostriedky.

V týchto dňoch sa vo viacerých médiách objavili informácie o tom, aké veľké úvery si mienia politické subjekty zobrať na zaplatenie volebnej kampane. Priam šokujúco vyznela suma, ktorú s ľadovým pokojom oznámila pani Radičová, líderka kandidátky SDKÚ – 1,3 milióna €.

Kampaň Smeru-SD bude vraj financovaná z prostriedkov, ktoré dostala strana od štátu za voľby v roku 2006 a ako povedal jej predseda Robert Fico: „plus máme záujem zobrať si jeden štandardný komerčný úver z banky“, ktorý by mal dosiahnuť jeden milión €.

Treba si uvedomiť, že tieto čiastky predstavujú iba výšky úverov a istotne nie celkových súm vložených do kampane. Podobné finančné čiastky sa nám jasne ukazujú, kto mieni svojich voličov v kampani presvedčať argumentmi a kto peniazmi.

Politické subjekty, ktoré sa zúčastnia na júnových parlamentných voľbách, môžu minúť na predvolebnú kampaň neobmedzené množstvo finančných prostriedkov. „Žiadny limit nie je,“ potvrdila pre TASR zapisovateľka Ústrednej volebnej komisie Lívia Škultétyová.

Nedostatok argumentov

Vysoká nezamestnanosť patrí k najväčším súčasným problémom na Slovensku. Zhodli sa na tom aj podpredseda Smeru a minister vnútra Robert Kaliňák a poslanec národnej rady a podpredseda SDKÚ-DS Ivan Mikloš v diskusnej relácii Slovenského rozhlasu Sobotné dialógy.

Skutočne, situácia je mimoriadne vážna! Miera evidovanej nezamestnanosti na Slovensku ku koncu februára vzrástla na 12,97%. Vyplýva to z údajov Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny SR (ÚPSVR). Ide o najvyššiu mieru evidovanej nezamestnanosti od februára 2005. Celkový počet evidovaných uchádzačov o zamestnanie predstavoval ku koncu februára 396 205 osôb.

Podľa Mikloša však vláda situáciu zľahčuje a neprijíma dostatočné opatrenia. „Od vypuknutia krízy rastie nezamestnanosť na Slovensku dvakrát rýchlejšie ako v iných krajinách Európskej únie,“ zdôraznil. Podľa neho vláda „nekonala v tom zmysle, aby pokles nezamestnanosti bol menší a už vôbec nekoná, aby došlo k obratu.“ Kaliňák naopak tvrdí, že kabinet od začiatku „poctivo“ rokoval so sociálnymi partnermi a prijímal opatrenia.

Takže nič nové pod slnkom. Opäť len vzájomné obviňovanie a obhajovanie svojich návrhov alebo opatrení.

Medzi pravicovou opozíciou a tzv. ľavicou však v tejto otázke vlastne ani zásadný rozdiel nie je. Aj Smer totiž považuje ekonomickú krízu a teda aj jej sociálno-ekonomické dôsledky hlavne nezamestnanosť za objektívnu realitu, za nevyhnutný dôsledok objektívneho vývoja. Z toho si obe strany vyvodzujú záver, že s krízou sa nedá nič robiť, možno iba čiastkovými opatreniami zmierniť jej dôsledky. Nuž ako? Nezdá sa vám, že je to jasná známka nedostatku objektívnych argumentov?

Opozícia naivne trvá na tom, aby sa robili opatrenia k zníženiu nezamestnanosti – ani si nechce pripustiť, že akékoľvek opatrenia nemôžu riešiť základnú príčinu jej vzniku a zvyšovania a tou je základný rozpor medzi prácou a kapitálom. K nastoleniu tohto rozporu evidentne viedli pravicové „ekonomické reformy“, ktoré vo svojej podstate nastolili živelnú vládu konkurencie a voľný trh. Je však evidentné, že tieto mechanizmy úplne zlyhali a v krízovom cykle kapitalizmu viedli u nás, v podmienkach príliš jednostrannej orientácie ekonomiky k drsnejším dopadom najmä v oblasti prudkého poklesu odbytu, následnému obmedzovaniu výroby a rastu nezamestnanosti. Navyše je už zrejme, že sa nejedná o prechodnú či sezónnu záležitosť. Korene krízy sú oveľa hlbšie a aj rast nezamestnanosti sa zrejme v dohľadnom čase nezastaví. A akékoľvek čiastkové opatrenia proti nezamestnanosti v tom nemôžu nič zásadne zmeniť.

Systémová zmena

Ostáva dúfať, že sa voliči na Slovensku už poučili a že dokážu rozpoznať hromadu demagógie v inak veľmi lákavo a fundovane naformulovaných volebných programoch a nenaletia na ľúbivé, ale bezobsažné frázy.

Je očividné, že v tejto situácii jedine program KSS ponúka systémovú zmenu, ktorá môže z ekonomiky odstrániť krízové rizikové faktory. Odstrániť najmä dôsledky tzv. privatizácie, ktorá pripravila štát o strategický vplyv a možnosť spravovať a regulovať nakladanie s vlastným bohatstvom.

Preferencie, alebo manipulácia

Premiér Robert Fico nedávno na tlačovej konferencii vyjadril svoje presvedčenie, že si ľudia nebudú v parlamentných voľbách vyberať také politické strany, ktoré majú v prieskumoch verejnej mienky menej ako päť percent. Ako uviedol: „to sú zbytočne prepadnuté hlasy“.

Na prvý pohľad to má logiku, ale keď vezmeme do úvahy dávno potvrdený fakt o značnej nespoľahlivosti prieskumov verejnej mienky, ba dokonca o opodstatnených náznakoch, že ich výsledky môžu byť účelovo zmanipulované, tak je zrejmé o čo tu ide. Okrem toho, že je to hrubé a neetické zasahovanie do rovnoprávnej a spravodlivej súťaže politických strán vo volebnej kampani, a tým aj do parlamentnej demokracie, je to zároveň bezprecedentná snaha, presvedčiť nerozhodnutých voličov, aby svoj hlas dali práve jeho strane, ktorej preferencie už dlhší čas prajú. Ostáva dúfať, že všetci komunisti, naši sympatizanti a ľavicovo zmýšľajúci voliči takéto zákerné ťahy odhalia a pochopia, aké dôležité je svojim hlasom podporiť kandidátku číslo 9, kandidátku KSS.

Štefan Fábry